

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 629

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 august 2015

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 517 din 7 iulie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă	2-3		
Decizia nr. 533 din 14 iulie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.....	4-6		
Decizia nr. 536 din 14 iulie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	7-9		
Decizia nr. 545 din 14 iulie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală	9-11		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		997.	
		— Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului sănătății nr. 720/2014 privind înființarea Comitetului național de verificare a eliminării rujeolei și rubeolei	11
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI			
		137.	
		— Ordin privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție și aprobarea prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale realizate de Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L.	12-13
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI			
		Hotărârea (reparație echitabilă) din 3 martie 2015 în Cauza Toșcuță și alții împotriva României	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 517**

din 7 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dănuț Andrei Cârlescu în Dosarul nr. 1.008/96/2013/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 97D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, dreptul de acces liber la justiție nu este un drept absolut, ci poate fi limitat atâta timp cât nu se aduce atingere dreptului de acces efectiv la un tribunal, ceea ce nu echivalează cu accesul la toate gradele de jurisdicție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 decembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.008/96/2013/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XVIII din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Dănuț Andrei Cârlescu într-o cauză având ca obiect repararea prejudiciului suferit ca urmare a arestării sale preventive în perioada 30 septembrie 2004—22 martie 2006 într-o cauză penală în care s-a pronunțat ulterior achitarea sa, și obligarea statului român la plata de daune morale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată, în esență, că legea în vigoare la data nașterii „raportului juridic obligațional” era Codul de procedură civilă din 1865 care prevedea drept cale de atac recursul împotriva hotărârilor pronunțate în apel. Textul de lege criticat este unul cu aplicare temporară, ce vizează degrevarea instanțelor judecătorești, ceea ce nu poate să înfrângă principiul reparatoriu consacrat atât în legislația Uniunii Europene, cât și prin Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dreptul la o măsură reparatorie, corelativ cu dreptul la un recurs real și efectiv, consacrat de art. 6 din Convenție, primează prevederilor din legislația internă, potrivit art. 11 din Constituție. Din această perspectivă, textul de lege criticat aduce atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și art. 21 referitor la accesul liber la justiție.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă** își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, prin care s-a reținut că este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui proceduri destinate să asigure soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii și decongestionarea instanțelor judecătorești de anumite cauze. Nu este contrară principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, cât timp acestea asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și procedura de judecată sunt stabilite de legiuitor, care poate stabili reguli deosebite. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, respectiv considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 894 din 5 decembrie 2006, dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut, orice restricție fiind admisă atât timp cât nu se aduce atingere dreptului de acces la un tribunal în substanța sa, statul dispunând de o marjă de apreciere.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut în dispozitivul încheierii de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. XVIII din Legea nr. 2/2013. În realitate, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, care au următorul cuprins: „(2) În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și

până la data de 31 decembrie 2015 nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, **în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.**”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, astfel cum acestea se interpretează potrivit art. 11 alin. (1) și (2) și 20 alin. (1) din Constituție și prin prisma dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. XVIII din Legea nr. 2/2013 reglementează, în alineatul întâi, suspendarea aplicării prevederilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă până la data de 31 decembrie 2015, acestea urmând a se aplica proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2016. Din analiza comparativă a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 cu prevederile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă Curtea observă că ambele texte de lege reglementează identic cu privire la faptul că hotărârile pronunțate în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare nu sunt supuse recursului.

13. Curtea observă, referitor la critica privind încălcarea, prin dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, a prevederilor art. 21 privind accesul liber la justiție din Constituție, astfel cum acestea se interpretează potrivit art. 11 alin. (1) și (2) și 20 alin. (1) din Legea fundamentală și prin prisma dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că aceasta nu poate fi reținută. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că accesul liber la justiție nu are semnificația accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens statuând și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, de exemplu prin Hotărârea din 26 ianuarie

2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006. Mai mult, nicio dispoziție cuprinsă în Legea fundamentală nu instituie obligația legiuitorului de a garanta parcurgerea în fiecare cauză a tuturor gradelor de jurisdicție, ci, dimpotrivă, potrivit art. 129 din Constituție, căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii. Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci reglementează accesul general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege. De asemenea, Curtea a reținut că, instituind reguli speciale privind exercitarea căilor de atac, legiuitorul trebuie să asigure părților interesate posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabile, iar lipsa oricărei căi de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în instanță echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătorec efectiv, dreptul de acces liber la justiție devenind astfel un drept iluzoriu și teoretic (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 192 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 2 iulie 2014, paragraful 13, cu referire la deciziile nr. 99 din 23 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, nr. 230 din 16 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 16 decembrie 2000, nr. 226 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iunie 2004, nr. 572 din 3 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.144 din 19 decembrie 2005, nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012, sau nr. 967 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012).

14. De asemenea, Curtea reține că autorul excepției a avut acces la judecarea cauzei în primă instanță, precum și în apel, care, potrivit art. 476 alin. (1) din Codul de procedură civilă, provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea dreptului său de acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil.

15. De altfel, asupra unor critici similare, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 500 din 30 iunie 2015, nepublicată la data pronunțării în prezenta cauză, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dănuț Andrei Cârlescu în Dosarul nr. 1.008/96/2013/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 533

din 14 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 1.313/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 265D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc autorul excepției și partea Școala Gimnazială Pir, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 266D/2015, nr. 273D/2015, nr. 668D/2015 și nr. 753D/2015, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, invocată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 1.475/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, de Sindicatul Învățământ Brăila „Corneliu Gh. Caranica”, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 1.559/113/2014 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, de Sindicatul Liber din Învățământ Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 1.863/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, respectiv de Sindicatul Liber „Educația” Galați, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 3.185/121/2014 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de Sindicatul Învățământ „Corneliu Gh. Caranica” Brăila, prin care se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

6. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 265D/2015, nr. 266D/2015, nr. 273D/2015, nr. 668D/2015 și nr. 753D/2015, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

7. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

8. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 266D/2015, nr. 273D/2015,

nr. 668D/2015 și nr. 753D/2015 la Dosarul nr. 265D/2015, care este primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

10. Prin încheierile din 5 februarie 2015, pronunțate în dosarele nr. 1.313/83/2014 și nr. 1.475/83/2014, și Încheierea din 17 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.863/83/2014, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, respectiv de Sindicatul Liber din Învățământ Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

11. Prin Încheierea din 3 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.559/113/2014, și Încheierea din 24 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.185/121/2014, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Învățământ Brăila „Corneliu Gheorghe Caranica”, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, respectiv de Sindicatul Liber „Educația” Galați, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia arată, în esență, că prin dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ a fost stabilită valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 pentru perioadele 1 ianuarie — 31 martie 2008, 1 aprilie — 30 septembrie 2008 și 1 octombrie — 31 decembrie 2008. Prin Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, coeficientul de multiplicare 1,000 a fost majorat la valoarea de 400,00 lei pentru perioada 1 octombrie — 31 decembrie 2008. Prin acte normative ulterioare, așa cum sunt Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, Guvernul a încercat să diminueze această valoare, însă toate aceste ordonanțe au fost declarate ca fiind neconstituționale de către Curtea Constituțională. Prin urmare, a rămas aplicabilă valoarea stabilită de art. 1 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, așa cum a fost stabilită prin Legea nr. 221/2008. Ulterior, Guvernul a încercat încă o dată

blocarea aplicării prevederilor Legii nr. 221/2008 prin dispozițiile art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010. Cu privire la aceste dispoziții de lege, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 877 din 28 iunie 2011, a arătat că „prin Decizia nr. 3 din 4 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 mai 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii care viza aplicarea dispozițiilor Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, stabilind că acestea se aplică pe toată perioada cuprinsă între 1 octombrie 2008 și 31 decembrie 2009, astfel încât reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se va face pe coeficienții și salariul avut în plată la 31 decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 221/2008, și nu cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009.” Prin Decizia nr. 11 din 8 octombrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat în același sens.

13. Prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar s-a prevăzut diminuarea veniturilor brute pentru întregul personal plătit din fonduri publice, dar fără modificarea coeficienților de calculare a salariilor de bază stabiliți de Legea nr. 221/2008. Ulterior, prin Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, salariile diminuate prin Legea nr. 118/2010 au fost majorate cu 15%.

14. Până la data pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011, ordonatorii de credite au aplicat în mod diferit legea, fie raportându-se la valoarea coeficientului de multiplicare stabilită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, fie prin raportare la valoarea stabilită prin Legea nr. 221/2008. Pentru a uniformiza aplicarea, a fost adoptată Legea nr. 63/2011. Această lege ar fi trebuit să se raporteze la valorile rezultate din înmulțirea coeficienților de ierarhizare și de multiplicare prevăzuți de Legea nr. 221/2008, dar, contrar art. 1 alin. (5) din Constituție, s-a raportat la valorile stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, astfel încât a rezultat o reducere a salariilor personalului didactic cu 25% față de prevederile Legii nr. 221/2008.

15. **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă și Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată câtă vreme legiuitorului îi aparține competența stabilirii sistemului de salarizare al personalului bugetar, iar în realizarea politicilor sale, raportat la condițiile economice și sociale existente la un moment dat, poate prevedea un regim salarial distinct pentru anumite categorii de bugetari. Chiar Curtea Europeană a Drepturilor Omului a opinat în sensul că statul e în măsură să stabilească valoarea sumelor ce urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, statul putând introduce, suspenda ori înceta plata unor astfel de sume prin modificări legislative. În acest sens amintește Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în *Cauza Kechko contra Ucrainei*. Totodată, arată că nu poate fi reținut argumentul de neconstituționalitate raportat la reglementările anterioare în materia salarizării dispuse prin ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 1/2010, nr. 41/2009 și 31/2009, întrucât aceste acte normative au fost declarate ca fiind neconstituționale pentru aspecte extrinseci, iar nu intrinseci, și s-au referit la abilitatea Guvernului de a emite ordonanțe al căror efect contracarează dispozițiile unor acte normative adoptate de Parlament. Prin adoptarea Legii nr. 63/2011, aceste vicii de neconstituționalitate au fost înlăturate, Parlamentul fiind cel care a reglementat măsurile în materia salarizării considerate a fi necesare.

16. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011.

20. Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) din Constituție, referitoare la obligația de a respecta Constituția, supremația sa și legile.

21. Analizând dispozițiile de lege criticate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate și-au încetat aplicarea la o dată anterioară invocării excepției de neconstituționalitate. Având în vedere însă cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, precum și faptul că dispozițiile de lege amintite reprezintă temeiul legal potrivit căruia au fost stabilite drepturile salariale care reprezintă obiectul cauzelor în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională urmează a analiza constituționalitatea acestor dispoziții de lege.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principala critică a autorilor excepției de neconstituționalitate este aceea că salariile personalului didactic și didactic auxiliar trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul prevăzut de Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 28 octombrie 2008, coroborată cu Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Astfel, autorii excepției critică noua reglementare a salarizării personalului didactic și didactic auxiliar — Legea nr. 63/2011. Cu privire la aceste dispoziții, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 623 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 13 ianuarie 2015, constatând constituționalitatea acestora.

23. Referitor la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a amintit, în paragraful 15 al acestei decizii, jurisprudența sa referitoare la dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. (Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). De asemenea, la același paragraf, Curtea a amintit jurisprudența Curții Europene a

Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57. Cu privire la exigențele referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

24. Prin aceeași decizie, paragraful 16, Curtea a constatat că, în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar. În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ.

25. Prin Decizia nr. 200 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 27 mai 2015, paragrafele 30—32, Curtea a arătat că cele statuate prin Decizia sa nr. 877 din 28 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, și prin deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011 și nr. 11

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în dosarele nr. 1.313/83/2014 și nr. 1.475/83/2014 ale Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, de Sindicatul Învățământ Brăila „Corneliu Gh. Caranica”, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 1.559/113/2014 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, de Sindicatul Liber din Învățământ Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 1.863/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, respectiv de Sindicatul Liber „Educația” Galați, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 3.185/121/2014 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

din 8 octombrie 2012 nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* la situația legislativă actuală, și anume la Legea nr. 63/2011, pentru că se referă la soluții legislative diferite. Deciziile pronunțate în cadrul soluționării unor recursuri în interesul legii reprezintă rezultatul unei activități de interpretare a legii, iar nu de legiferare, și își găsesc aplicabilitatea atât timp cât norma interpretată este în vigoare.

26. Distinct față de acestea, Curtea, prin paragraful 33 al Deciziei nr. 200 din 31 martie 2015, a amintit că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 63/2011, legiuitorul a reglementat, prin art. 2 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, o majorare cu până la 10% a salariilor de bază și a sporurilor care nu fac parte din salariul de bază, pentru anumite categorii de personal didactic din învățământul preuniversitar, începând cu ianuarie 2014, iar prin art. 2 alin. (2)—(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, o majorare cu 5% a salariilor de bază și a sporurilor personalului didactic și didactic auxiliar, începând cu 1 martie 2015, și cu 5%, începând cu 1 septembrie 2015.

27. Tot prin Decizia nr. 200 din 31 martie 2015, Curtea a subliniat că, deși legiuitorul are dreptul, potrivit Legii fundamentale, de a reglementa salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar, iar Legea nr. 63/2011 a fost concepută ca o lege temporară (a cărei aplicabilitate a fost prelungită succesiv până la sfârșitul anului 2015), totuși, în activitatea de legiferare în această materie, legiuitorul trebuie să țină seama că învățământul constituie prioritate națională, iar salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar trebuie să fie în acord cu rolul și importanța activității prestate.

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 536

din 14 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată, din oficiu, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.457/2/2012 și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 571D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile Ministerul Justiției și Camelia Minodora Falcan, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 586D/2015, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată, din oficiu, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.496/108/2012.

4. La apelul nominal lipsesc părțile Oana Adina, Ministerul Justiției, Tribunalul Arad și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 571D/2015 și nr. 586D/2015, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 586D/2015 la Dosarul nr. 571D/2015, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin încheierile din 20 februarie 2015, pronunțate în dosarele nr. 1.457/2/2012 și nr. 3.496/108/2012, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu prilejul soluționării recursurilor formulate de Ministerul Justiției împotriva Sentinței civile nr. 4.568 din 17 iulie 2012 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, respectiv de Adina Oana împotriva Sentinței civile nr. 7.049 din 11 decembrie 2012 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată, în esență, că, urmare a aplicării dispozițiilor de lege criticate, personalul (în speță, judecători sau procurori) care îndeplinea condițiile de a trece la o altă gradație până la 1 ianuarie 2011 are un salariu diferit față de cel care îndeplinește aceleași condiții după data menționată. Astfel, pentru acele persoane care au îndeplinit condițiile anterior datei de 1 ianuarie 2011 și au trecut de la gradația 3 la 4 ori de la gradația 4 la 5, creșterea salarială a fost cu 5%, în schimb, pentru cei care îndeplinesc condițiile de avansare după această dată, creșterea este de 2,5%, pentru că, potrivit art. 6 alin. (1) din Legea nr. 285/2010, nu se acordă coeficientul de ierarhizare aferent noii clase de ierarhizare. Acest tratament juridic diferențiat în raport cu un criteriu temporal nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, câtă vreme, prin ipoteză, judecătorul vizat are aceeași calificare profesională, exercită aceeași funcție, la același nivel al instanței cu colegii săi care primesc o remunerație mai mare.

11. Consideră că în speță nu este aplicabil principiul „a distinge nu înseamnă a discrimina”, deoarece situația expusă nu are particularități ce ar necesita o tratare diferențiată. În acest sens invocă și cele reținute de Curtea Constituțională cu privire la principiul egalității în drepturi prin Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011 și Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului raportată la prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale. În acest sens invocă jurisprudența Curții Constituționale în care s-a statuat că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui

tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, iar un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice în mod rațional și obiectiv (Decizia Curții Constituționale nr. 2/2013). De asemenea amintește că, în aplicarea dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că discriminarea este acceptabilă dacă are o justificare obiectivă și rezonabilă. Într-o societate democratică este o astfel de discriminare aceea care urmărește un „scop legitim” și respectă „un raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru realizarea lui.” Potrivit Hotărârii din 28 mai 1995, pronunțate de Curtea de la Strasbourg în Cauza *Incze contra Austriei*, noțiunea de discriminare, în sensul dispozițiilor art. 14 din Convenție, cuprinde, în general, cazurile în care un individ sau un grup de indivizi se vede, fără justificare adecvată, mai bine tratat decât altul, chiar dacă dispozițiile Convenției nu impun să îi fie acordat un tratament mai favorabil. Diferența de tratament devine discriminare atunci când autoritățile statale introduc distincții între situații analoge și comparabile, fără ca ele să se bazeze pe „o justificare rezonabilă și obiectivă” (Hotărârea din 18 februarie 1991, pronunțată în Cauza *Fredin contra Suediei*, paragraful 60, Hotărârea din 23 iunie 1993, pronunțată în Cauza *Hoffmann contra Austriei*, paragraful 31, și Hotărârea din 28 septembrie 1995, pronunțată în Cauza *Spadea și Scalabrino contra Italiei*.)

14. În același context amintește dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 2 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, art. 6 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, dar și art. 41 alin. (4) din Constituție și art. 23 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. De asemenea arată că o diferențiere salarială este contrară principiului reglementat de art. 3 lit. d) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, vizând asigurarea unei remunerații egale pentru muncă egală.

15. Avocatul Poporului arată că „prin «funcție similară» se înțelege funcție identică, cu aceeași vechime, grad/treaptă, categorie, condiții de muncă etc. din instituția respectivă sau dintr-o altă instituție care are încadrate astfel de funcții.” Prin urmare, consideră că, dacă felul muncii este același, dacă cerințele și condițiile de muncă sunt aceleași, dacă munca este egală sau de valoare egală, diferențierile de salarizare nu se justifică.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind

salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, dispoziții potrivit cărora „(1) În anul 2011, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din legea-cadru, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea-cadru, fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare.[...]

(3) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și la trecerea într-o altă tranșă de vechime în funcție pentru personalul care ocupă funcții din cadrul familiei ocupaționale «Justiție», respectiv vechime în învățământ pentru personalul didactic de predare universitar și preuniversitar.”

19. Prevederile de lege criticate au avut o aplicabilitate temporară, în cursul anului 2011, însă, cu toate acestea, continuă să își producă efectele juridice în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, astfel încât, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), urmează a se analiza constituționalitatea acestora.

20. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 41 alin. (4) privind egalitatea de salarizare între femei și bărbați. De asemenea, autorul invocă prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea discriminării.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse analizei sale prin prisma unor critici asemănătoare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 669 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, Decizia nr. 884 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012, și Decizia nr. 6 din 17 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 15 februarie 2013, Curtea a respins ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010, reținând că „avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se fac potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumul ce ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate.” De asemenea, Curtea a reținut că „legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, cu reglementarea unor dispoziții noi în ceea ce privește criteriile de avansare și metodologia de calcul al indemnizațiilor obținute în urma avansării, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, înlocuind vechile norme având același obiect, pe care le abrogă.”

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarele nr. 1.457/2/2012 și nr. 3.496/108/2012 și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 545

din 14 iulie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 16.958/233/2014 al Judecătoria Galați — Secția penală și de Maria Tamaris Taloi și Grigore Lucian Tamaris Taloi în Dosarul nr. 2.280/310/2014 al Judecătoria Sinaia și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.368D/2014 la care a fost conexas Dosarul nr. 1.413D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 16 iunie 2015, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat pronunțarea la 30 iunie 2015. La această dată, constatând că nu sunt prezenți, potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, toți judecătorii care au participat la dezbateri, Curtea a amânat pronunțarea pentru 14 iulie 2015.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 27 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 16.958/233/2014, **Judecătoria Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din**

Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Pompiliu Bota cu ocazia soluționării unei cereri de revizuire.

4. Prin Încheierea din 16 decembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.280/310/2014, **Judecătoria Sinaia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Maria Tamaris Taloi și Grigore Lucian Tamaris Taloi cu ocazia soluționării unei cereri de revizuire.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura examinării admisibilității în principiu a cererii de revizuire este lipsită de contradictorialitate, revizuentul neavând posibilitatea să participe la soluționarea propriei cereri. În acest sens invocă Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014 a Curții Constituționale, prin care aceasta a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii „fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților” este neconstituțională.

6. **Judecătoria Galați — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, arată că, prin natura și conținutul ei specific, procedura prealabilă a admiterii în principiu a cererii de revizuire nu vizează însăși soluționarea acestei căi extraordinare de atac, ci doar verificarea întrunirii condițiilor de exercitare a acesteia, și anume cu privire la încadrarea cererii în termenul legal, la întemeierea ei pe cazurile prevăzute de lege și la depunerea de dovezi ori invocarea de probe din dosar în sprijinul revizuirii. Așadar, cât timp procedura admiterii în principiu, astfel cum este prevăzută în art. 459 din Codul de procedură penală, nu privește însăși judecarea revizuirii — o atare procedură fiind reglementată, cu caracter exclusiv, în art. 461 din același cod —, se constată că nu sunt temeiuri care să impună citarea părții în faza examinării

admisibilității în principiu a cererii de revizuire. Față de limitele și efectele restrânse ale acestei etape prealabile nu s-ar putea considera că desfășurarea ei ar fi susceptibilă de atragerea aplicabilității automate, directe, sau de încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Natura juridică însăși a revizuirii o face improprie extinderii aplicării mecanice, *ad litteram*, a tuturor reglementărilor înscrise în art. 6 din Convenție — de neînlăturat pentru faza judecătii propriu-zise, dar inadecvate etapei prealabile specifice de verificare a susceptibilității căii de atac de a fi admisă în principiu în vederea parcurgerii procesului firesc de judecată. De aceea, câtă vreme cerințele de legalitate și temeinicie a operațiunii de examinare a admisibilității în principiu sunt suficient garantate în cadrul restrâns reglementat prin art. 459 din Codul de procedură penală, dispozițiile de lege criticate referitoare la necitarea părților nu contravin prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenție.

7. **Judecătoria Sinaia** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că procedura admiterii în principiu a cererii de revizuire nu are în vedere fondul cauzei, motiv pentru care nu este necesară citarea părților. Observă că legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și de art. 129 din Legea fundamentală, are competența exclusivă de a stabili prin lege procedura de judecată și modalitățile de exercitare a căilor de atac. Face trimitere, în acest sens, la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza *Hadjianastassiou împotriva Greciei*, paragraful 33, prin care Curtea de la Strasbourg a statuat că statele membre se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperatiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Invocă, de asemenea, Decizia Curții Constituționale nr. 138 din 7 martie 2013, prin care aceasta a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 403 din Codul de procedură penală din 1968, care conținea dispoziții similare cu textul de lege criticat în prezenta cauză.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătoria-raportori, notele scrise și înscrisurile depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților*”.

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 paragraful 1

referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii excepției critică soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „*fără citarea părților*”. Prin Decizia nr. 506 din 30 iunie 2015*, nepublicată în Monitorul Oficial al României la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „*fără citarea părților*” este neconstituțională, întrucât încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală referitor la dreptul la un proces echitabil.

14. Prin decizia anterior citată, Curtea a reținut că, prin excluderea numai a părților de la soluționarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire, fără a dispune expres cu privire la neparticiparea procurorului, acesta fiind prezent în temeiul normelor de generală aplicare ale art. 363 alin. (1) din Codul de procedură penală, dispozițiile de lege criticate determină ruperea echilibrului procesual, fiind înfrânte exigențele unui proces echitabil, de vreme ce nu se respectă egalitatea de arme între acuzare și apărare. În aceste condiții, Curtea a observat că revizuentul nu se bucură de posibilitatea reală de a aduce comentarii referitoare la tot ceea ce este avansat în drept sau în fapt de către procuror și la tot ceea ce este prezentat de acesta cu privire la eventuala excludere a unor probe, la suspendarea executării hotărârii supuse revizuirii ori cu privire la instituirea în sarcina sa a obligațiilor ce rezultă din dispunerea măsurii controlului judiciar. Astfel, prin excluderea revizuentului din această procedură este restrânsă în mod absolut posibilitatea acestuia de a avea cunoștință și de a dezbate susținerile parchetului, revizuentul plasându-se într-o situație dezavantajoasă față de procuror. Atâta vreme cât admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se soluționează cu participarea procurorului, din perspectiva contradictorialității, ca element definitoriu al egalității de arme și al dreptului la un proces echitabil, Curtea a stabilit că norma legală trebuie să permită citarea părților, fiind suficient să li se asigure părților posibilitatea participării în această etapă procesuală. Judecătorul poate decide asupra admisibilității în principiu a cererii de revizuire și fără participarea părților, atât timp cât acestea au fost legal citate, de vreme ce, astfel cum a reținut Curtea în jurisprudența sa, dreptul la un proces în contradictoriu înseamnă, într-un proces penal, că atât procurorului, cât și părții trebuie să li se ofere posibilitatea de a avea cunoștință și de a putea aduce observații referitoare la toate probele prezentate sau la observațiile depuse de către cealaltă parte în vederea influențării deciziei instanței. În consecință, Curtea a statuat că soluția legislativă cuprinsă în art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „*fără citarea părților*”, este neconstituțională, întrucât încalcă art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, și, prin urmare, în această procedură, la care participă procurorul, trebuie citate părțile, în scopul asigurării posibilității acestora de a participa la această etapă procesuală (paragrafele 30—33).

15. Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Ținând cont de art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și de faptul că decizia mai sus menționată a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, Curtea urmează a respinge excepția de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

*) Decizia nr. 506 din 30 iunie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015.

16. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală cu privire la soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților”, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 16.958/233/2014 al Judecătorei Galați — Secția penală și de Maria Tamaris Taloi și Grigore Lucian Tamaris Taloi în Dosarul nr. 2.280/310/2014 al Judecătorei Sinaia.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Galați — Secția penală și Judecătorei Sinaia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului sănătății nr. 720/2014 privind înființarea Comitetului național de verificare a eliminării rujeolei și rubeolei

Văzând Referatul de aprobare nr. NB 8.400 din 13 august 2015 întocmit de Direcția generală de asistență medicală și sănătate publică,

având în vedere prevederile Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Capitolul I „Componența nominală a Comitetului național de verificare a eliminării rujeolei și rubeolei” din anexa la Ordinul ministrului sănătății nr. 720/2014 privind înființarea Comitetului național de verificare a eliminării rujeolei și rubeolei, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 27 iunie 2014, se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL I

Componența nominală a Comitetului național de verificare a eliminării rujeolei și rubeolei

1. Conf. univ. dr. Monica Luminos, președintă a Comitetului național de verificare a eliminării rujeolei și rubeolei, șef de secție Boli infecțioase copii și terapie intensivă copii, Institutul Național de Boli Infecțioase «Prof. dr. Matei Balș»

2. Dr. Amalia Șerban, vicepreședintă a Comitetului național de verificare a eliminării rujeolei și rubeolei, director general

adjunct, Direcția generală de asistență medicală și sănătate publică, Ministerul Sănătății

3. Dr. Dorina Crăciun, membră a Comitetului național de verificare a eliminării rujeolei și rubeolei, Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii «Grigore Alexandrescu»

4. Dr. Raluca Vlad, membră a Comitetului național de verificare a eliminării rujeolei și rubeolei, Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii «Grigore Alexandrescu»

5. Dr. Aurora Stănescu, secretar al Comitetului național de verificare a eliminării rujeolei și rubeolei, Institutul Național de Sănătate Publică București — Centrul Național de Supraveghere și Control al Bolilor Transmisibile”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Alin Iulian Tucmeanu,
secretar de stat

București. 13 august 2015.

Nr. 997.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție și aprobarea prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale realizate de Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L.

Având în vedere dispozițiile art. 178 alin. (2) lit. a) și ale art. 179 alin. (6) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. a) și lit. m) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se stabilesc venitul reglementat unitar și venitul total unitar aferente serviciului de distribuție a gazelor naturale realizat de Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L. pentru primul an al celei de-a treia perioade de reglementare și se aprobă rata de creștere a eficienței economice, conform anexei nr. 1.a, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se stabilesc venitul reglementat unitar și venitul total unitar aferente serviciului de distribuție a gazelor naturale realizat de Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L. pentru al doilea an al celei de-a treia perioade de reglementare, conform anexei nr. 1.b, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Se stabilesc venitul reglementat unitar și venitul total unitar aferente serviciului de distribuție a gazelor naturale realizat de Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L. pentru al treilea an al celei de-a treia perioade de reglementare, conform anexei nr. 1.c, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Venitul reglementat unitar și venitul total unitar aferente activității de furnizare a gazelor naturale în regim reglementat realizate de Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L. pentru anul 2015 sunt prevăzute în anexa nr. 1.d, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — (1) Se stabilesc tarifele reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție a gazelor naturale, prevăzute în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Tarifele reglementate prevăzute la alin. (1) se aplică beneficiarilor serviciului de distribuție a gazelor naturale din localitățile pentru care Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L. deține licența de distribuție a gazelor naturale.

(3) Tarifele reglementate prevăzute la alin. (1) nu conțin acciza pentru gazul natural și T.V.A.

Art. 6. — (1) Se aprobă prețurile reglementate pentru furnizarea gazelor naturale în regim reglementat, prevăzute în anexa nr. 3, care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Prețurile reglementate prevăzute la alin. (1) se aplică clienților casnici ale căror locuri de consum sunt amplasate în localitățile pentru care Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L. deține licența de distribuție și de furnizare a gazelor naturale, care optează pentru un astfel de preț.

(3) Prețurile reglementate prevăzute la alin. (1) nu conțin acciza pentru gazul natural și T.V.A.

Art. 7. — Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L. va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar compartimentele de resort din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestuia.

Art. 8. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 15/2009 privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție și aprobarea prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale, realizate de S.C. COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L., publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 30 martie 2009, cu modificările ulterioare, și Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 46/2014 privind aprobarea prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale realizată de S.C. COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L. și pentru abrogarea lit. b) din anexa nr. 1 și a anexei nr. 3 la Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 15/2009 privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție și aprobarea prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale realizate de S.C. COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L., publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 17 iunie 2014, cu modificările ulterioare.

Art. 9. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 septembrie 2015.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Niculae Havrileț

București, 14 august 2015.

Nr. 137.

ANEXA Nr. 1.a

Venitul reglementat unitar, venitul total unitar pentru primul an al celei de-a treia perioade de reglementare și rata de creștere a eficienței economice pentru Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L.

Activitatea de distribuție a gazelor naturale		
Cantitatea de energie distribuită în 2013	MWh	170.328
Venitul reglementat unitar	Lei/ MWh	34,84
Venitul total unitar	Lei/ MWh	35,68
Rata de creștere a eficienței economice		15,84%

ANEXA Nr. 1.b

Venitul reglementat unitar și venitul total unitar pentru al doilea an al celei de-a treia perioade de reglementare pentru Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L.

Activitatea de distribuție a gazelor naturale		
Cantitatea de energie distribuită în 2014	MWh	240.447
Venitul reglementat unitar	Lei/MWh	31,06
Venitul total unitar	Lei/MWh	30,84

ANEXA Nr. 1.c

Venitul reglementat unitar și venitul total unitar pentru al treilea an al celei de-a treia perioade de reglementare pentru Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L.

Activitatea de distribuție a gazelor naturale		
Cantitatea de energie distribuită în 2015	MWh	310.000
Venitul reglementat unitar	Lei/MWh	27,53
Venitul total unitar	Lei/MWh	23,52

ANEXA Nr. 1.d

Venitul reglementat unitar și venitul total unitar pentru Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L. pentru anul 2015

Activitatea de furnizare a gazelor naturale în regim reglementat		
Cantitatea de energie furnizată în 2015	MWh	171.187
Venitul reglementat unitar	Lei/MWh	1,42
Venitul total unitar	Lei/MWh	1,53

ANEXA Nr. 2

Tarifele reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție a gazelor naturale realizat de Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L.

Categoria de clienți	Lei/MWh
1. Tarife de distribuție	
B.1. Cu un consum până la 23,25 MWh	24,33
B.2. Cu un consum anual între 23,26 MWh și 116,28 MWh	23,57
B.3. Cu un consum anual între 116,29 MWh și 1.162,78 MWh	22,54
B.4. Cu un consum anual între 1.162,79 MWh și 11.627,78 MWh	21,92

ANEXA Nr. 3

Prețurile reglementate pentru furnizarea gazelor naturale în regim reglementat realizată de Societatea Comercială COVI CONSTRUCT 2000 — S.R.L. pentru clienții casnici

Categoria de clienți	Lei/MWh
B. Clienți conectați în sistemul de distribuție	
B.1. Cu un consum până la 23,25 MWh	105,92
B.2. Cu un consum anual între 23,26 MWh și 116,28 MWh	105,13
B.3. Cu un consum anual între 116,29 MWh și 1.162,78 MWh	104,05
B.4. Cu un consum anual între 1.162,79 MWh și 11.627,78 MWh	103,39

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA

(reparație echitabilă)

din 3 martie 2015

în Cauza Toșcuță și alții împotriva României

(Cererea nr. 36.900/03)

Strasbourg

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza *Toșcuță și alții împotriva României*,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, președinte, Luis López Guerra, Ján Šikuta, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Valeriu Grițco, Iulia Antoanella Motoc, judecători, și Marialena Tsirli, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 10 februarie 2015,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 36.900/03 îndreptată împotriva României, prin care șapte cetățeni români, domnii Adrian Toșcuță, Paul Ion Șerban Toșcuță, Dănuț Negulescu, Gheorghe Negulescu, George Negulescu și doamnele Maria Negulescu și Sevastița Negulescu (*reclamanții*), au sesizat Curtea la 5 septembrie 2003, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Într-o hotărâre pronunțată la 25 noiembrie 2008 (*hotărârea principală*), Curtea a declarat că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 în ceea ce privește drepturile de proprietate ale reclamanților (a se vedea *Toșcuță și alții împotriva României*, nr. 36.900/03, 25 noiembrie 2008).

3. Având în vedere că cea de-a șasea reclamantă, doamna Maria Negulescu, a decedat în 2011, moștenitorii acesteia, domnul Dănuț Negulescu și doamna Sevastița Negulescu, cel de-al treilea reclamant și, respectiv, cea de-a șaptea reclamantă, și-au exprimat dorința de a continua procedura în numele acesteia. Din motive practice, doamna Maria Negulescu va fi denumită în continuare *cea de-a șasea reclamantă*, deși domnul Dănuț Negulescu și doamna Sevastița Negulescu trebuie considerați în prezent ca atare [a se vedea *Dalban împotriva României* (MC), nr. 28.114/95, pct. 1, CEDO 1999-VI, și *Janowiec și alții împotriva Rusiei* (MC), nr. 55.508/07 și 29.520/09, pct. 97—101, CEDO 2013].

4. În temeiul art. 41 din Convenție, reclamanții au solicitat acordarea unei reparații echitabile pentru prejudiciul material suferit ca urmare a încălcării menționate anterior.

5. Întrucât nu s-a putut pronunța cu privire la problema aplicării art. 41 din Convenție, Curtea a rezervat-o și a solicitat Guvernului și reclamanților să prezinte, în termen de trei luni, observații scrise privind această problemă și, în special, să informeze Curtea cu privire la orice acord la care ar putea

ajunge (a se vedea hotărârea principală, pct. 46 și pct. 4 din dispozitiv).

6. Atât reclamanții, cât și Guvernul au prezentat observații.

7. La 23 iulie 2013, Curtea a invitat părțile să prezinte observații actualizate, acestea conformându-se.

ÎN DREPT

8. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

9. În cadrul pretențiilor actualizate formulate la data de 22 noiembrie 2013, reclamanții au susținut că valoarea unui metru pătrat era de 750 EUR, astfel cum a fost atestată în raportul de expertiză din iunie 2009. Prin urmare, reclamanții Adrian Toșcuță și Paul Ion Șerban Toșcuță au pretins că valoarea celor 6.581 m² la care aveau dreptul era 4.935.750 de euro (EUR). Ceilalți reclamanți au pretins că valoarea celor 2.500 m² la care aveau dreptul era 1.875.000 EUR. Reclamanții nu au solicitat despăgubiri cu titlu de prejudiciu moral.

10. În cadrul observațiilor actualizate din data de 17 septembrie 2013, Guvernul a susținut că noul mecanism instituit de Legea nr. 165/2013 constituia o cale de atac internă eficientă și putea să le ofere reclamanților o reparație suficientă. Pentru acest motiv, Guvernul a susținut că reclamanții nu au epuizat căile de atac interne.

În plus, acesta a precizat că, în conformitate cu evaluarea din septembrie 2013, furnizată de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, valoarea celor 6.581 m² era 1.664.993 EUR, iar valoarea celor 2.500 m² era între 597.500 EUR și 632.500 EUR.

11. Curtea respinge excepția preliminară ridicată de Guvern cu privire la neepuizarea căilor de atac interne, deoarece fondul

cauzei a fost soluționat deja, și declară că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 [a se vedea *Xenides-Arestis împotriva Turciei* (reparație echitabilă), nr. 46.347/99, pct. 37, 7 decembrie 2006].

12. Curtea reiterează că, atunci când se constată o încălcare a Convenției într-o hotărâre, statul pârât are obligația legală de a pune capăt respectivei încălcări și de a-i repara consecințele astfel încât să restabilească pe cât posibil situația existentă înainte de încălcare [a se vedea *Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) (MC), nr. 31.107/96, pct. 32, CEDO 2000-XI și *Kozacıođlu împotriva Turciei* (MC), nr. 2.334/03, pct. 80, 19 februarie 2009].

13. Curtea observă că Guvernul nu a prezentat nicio probă care să indice că reclamanților li s-a eliberat un titlu de proprietate asupra terenului sau că aceștia au primit vreo despăgubire pentru pierderea proprietății lor.

14. În consecință, Curtea consideră că restituirea celor 6.581 m² și a celor 2.500 m² de teren ar plasa reclamanții, pe cât posibil, într-o situație echivalentă celei în care s-ar fi aflat dacă nu ar fi fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1. Așadar, hotărăște că statul pârât trebuie să îi pună pe reclamanți efectiv în posesia terenului în cauză și să le elibereze un titlu de proprietate asupra terenului. În cazul în care statul pârât nu face acest lucru, Curtea hotărăște că acesta trebuie să le plătească

reclamanților Adrian Toșcuță și Paul Ion Șerban Toșcuță împreună suma de 1.665.000 EUR și celorlalți cinci reclamanți împreună suma de 630.000 EUR, cu titlu de prejudiciu material.

Curtea subliniază că reclamanții nu au solicitat despăgubiri cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

15. Reclamanții au solicitat 4.000 EUR, adică echivalentul cheltuielilor de judecată efectuate în fața instanțelor naționale și a Curții, reprezentând onorariile avocaților și onorariul expertului.

16. Guvernul a contestat cererea de rambursare a cheltuielilor de judecată, pe motiv că era nejustificată și excesivă.

17. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care s-a stabilit caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În prezenta cauză, ținând seama de informațiile pe care le deține, Curtea consideră că este rezonabil să acorde suma de 2.300 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

18. Curtea consideră necesar ca rata dobânzii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie, prin mijloace adecvate, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, să îi pună pe primii doi reclamanți în posesia efectivă asupra celor 6.581 m² de teren și să îi pună pe ceilalți cinci reclamanți în posesia efectivă asupra celor 2.500 m² de teren și că trebuie să asigure tuturor reclamanților eliberarea unui titlu de proprietate asupra terenului lor;

b) că, în caz contrar față de cele prevăzute la lit. a) supra, statul pârât trebuie, în același termen de trei luni, să plătească primilor doi reclamanți în solidar suma de 1.665.000 EUR (un milion șase sute șazeci și cinci de mii de euro) pentru prejudiciul material, care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

c) că, în caz contrar față de cele prevăzute la lit. a) supra, statul pârât trebuie, în același termen de trei luni, să plătească celui de-al treilea, al patrulea și al cincilea reclamant, precum și celei de-a șasea și a șaptea reclamante, în solidar, suma de 630.000 EUR (șase sute treizeci de mii de euro) pentru prejudiciul material, care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

d) că statul pârât trebuie, în același termen de trei luni, să plătească reclamanților în solidar suma de 2.300 EUR (două mii trei sute de euro), care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, pentru cheltuielile de judecată, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

e) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

2. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 3 martie 2015, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Stephen Phillips

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

